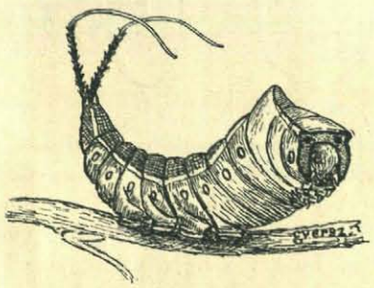
De Levende Natuur 1 (7):123-126 (1896)

Is de rups volwassen, dan is de kleur weer anders. 't Diertje is dan bijna 7 cM. lang en zeer dik, ongeschikt dus om voor verdroogd bladrandje te spelen. 't Is bijna geheel groen, 't fraaiste groen, dat zich denken laat. De vroegere ruitvormige vlek is witachtig groen met een melkwitte zoom. De voorkant der „schouders" is wijnrood, vandaar de naam „vinula." Elke schouder vertoont een zwarte punt. De kop is lichtbruin.

2. Lichaamsvorm. De volwassen rups kan zulk een schrikwekkende en dreigende houding aannemen dat zelfs de mensch aarzelt om 't dier op te nemen. In de eerste plaats mist 't de naschuivers (2 laatste pooten), waardoor 't achterste deel des lichaams niet op de grond rust, maar eenigszins is opgeheven. 't Eindigt achterwaarts vrij dun en in 2 staartjes (vandaar de Duitsche naam Gabelschwanz en de Hollandsche Gaffelstaart). In rust liggen die staartjes horizontaal en tegen elkaar, maar tergt men 't dier, dan richten ze zich op, ze wijken uiteen en nu blijkt elk staartje een hol buisje te zijn, waaruit snel een helroode draad schiet, die zich over de rug kromt, als om die te beschermen. Waarschijnlijk een middel tegen wespen.

Rups van de Hermelijnvlinder (Harpyia vinula).

Evenals de achterhelft des lichaams is ook de voorhelft dreigend opgeheven, doordat de rups zelden op de borstpooten steunt. Aan de voorpunt der ruitvormige vlek is 't lichaam 't hoogst. Daar verheft zich een soort van Mont Blanc, waarvan twee verheven bergruggen naar twee lagere toppen (de schouders) loopen. Tusschen die bergruggen ligt een plateau, dat naar de kop afhelt.

Daarbij komt nu nog, dat de twee roode vlekken met hun zwart puntje aan een paar groote oogen doen denken en dat de kop in de borstsegmenten zoo grimmig is teruggetrokken, dat men wanen zou, een verschrikkelijk monster voor zich te hebben. Een insektenetende vogel ziet er stellig een of ander gevaarlijk reptiel in.

Nog is de reeks der verdedigingsmiddelen niet ten einde. In 't eerste borstsegment bevindt zich aan de onderzij achter de kop een dwarsspleet, waaruit 't diertje een scherpe vloeistof op zijn aanvaller kan spuiten.

Is de rups volwassen, dan kruipt ze langs de takken naar de stam en zoekt er een veilig hoekje tusschen de plooien van de schors.

Daar bijt ze kleine stukjes uit, die ze met haar spinsel tot een kokon metselt, welke in vorm, grootte, kleur en hardheid veel overeenkomst met een notedop heeft. Die notedop zit met de opening tegen de stam aangeplakt en valt op de bruine schors weinig in 't oog door zijn bruine kleur.

De pop, die er zeer gewoon uitziet, overwintert. In Mei en Juni komen de vlinders uit; ze boren door de harde kokon heen en vliegen s'avonds en 's nachts rond, om voedsel te zoeken en om te zorgen voor de instandhouding der soort. De fraaie vlinder is grijs van kleur; de vleugels zijn vol zwarte zigzaglijnen. Op 't borststuk ziet men 3 rijen zwarte vlekjes op witte grond, waarom men deze vlinder hermelijnvlinder heeft genoemd.

In Europa komen nog 6 andere soorten van 't geslacht Harpyia voor.

L. J. G. Eversz Jr.

Insecten Verzamelen.

II.

Het waren niet enkel de vlinders, wier schoon mij „tot roof lokte", ook de andere insecten werden mij al spoedig een welkome buit, vooral toen ik eens het werk van Snellen van Vollenhoven over „De Gelede Dieren van Nederland" ten geschenke had gekregen. 't Is waar, bij de eerste kennismaking viel dat boek mij wel wat tegen. Ik had gedacht, dat het heel onderhoudend zou zijn, zoo'n werk over al die mooie dieren, maar dat kwam anders uit: heele bladzijden worden ingenomen door beschrijvingen van vorm en kleur. Ook beviel het mij niet erg, dat de insecten werden aangediend als *Strangalia armata*, *Leptura rubrotestacea*, *Grammoptera ruficornis* enz.; het scheen de intieme kennismaking geheel in den weg te staan. Dan leek het mij ook niet bijzonder, dat niet *alle* Nederlandsche insecten er in beschreven stonden: ik had gehoopt, van ieder diertje, dat ik zou vangen, te kunnen naslaan, hoe het heette, hoe het leefde en zoo meer.

Maar vrij spoedig leerde ik andere en matiger eischen stellen en kwam Van Vollenhoven in de gunst. Wat verrukten mij die fraaie steendrukplaten! Het was juist een boek om iemand verlangend te maken naar zoo'n wonderlijken Geotrupes typhaeus, zoo'n fraaien Astynomus aedilis zoo'n nijdigen Gryllotalpa vulgaris. Voor het eerst kreeg ik een denkbeeld van den rijkdom der insectenwereld. Meer dan duizend inlandsche keversoorten — thans zijn er ongeveer 3000 bekend — en wespen, vliegen en vlinders naar rato, het was of de schepping wel tien-, twintig-, vijftig maal zoo groot werd! En als ik dan, misschien op een vervelenden, regenachtigen winterdag, las: „Dit diertje leeft onder boomschors", „Dit kevertje wordt veel op waterplanten aangetroffen", „Dit insect vindt men in de duinen", dan begon ik erg te verlangen naar het schoone jaargetij en ik nam mij voor, om in den aanstaanden zomer een heelen schat van die verborgen levende schoon-

De Levende Natuur 1 (7):123-126 (1896)

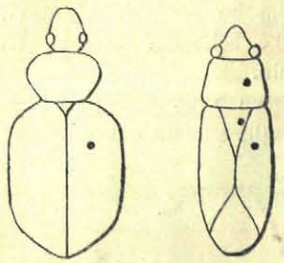
heden te gaan opsporen. Ik zorgde voor netjes, voor een schopje, een harkje, een schorskrabber, voor doosjes en fleschjes, en ging bij mooi weer er op uit. Zoo versloeg ik eenige jaren achtereen op mijne manier mijne duizenden. Van meer bejaarde en bezadigde liefhebbers moest ik wel eens iets hooren over de „karrevrachten kevers", de „scheepsladingen van rupsen" en de „ganz unselige massa wantsen", die ik thuis bracht, en tot op zekere hoogte hadden zij gelijk. Maar ik kreeg op die manier door eigen ervaring toch een goed overzicht over de Nederlandsche insecten.

Het opzetten van kevers en wantsen leerde ik heel wat vlugger, dan het prepareeren van vlinders. „Er is eigenlijk niets aan," zei een liefhebber eens tegen mij, „je steekt er de speld maar door, en het werk is klaar!" „Maar moeten de pooten en de sprieten dan niet netjes uitgezet worden?" „Wel neen, dan heb je nog maar kans, dat zij afbreken; buitendien neemt het beest op die manier in de verzameling veel te veel plaats in." Nu, daar kan waarheid in zijn, maar ik voor mij mag toch wel zien, dat een mooie kever met een weinigje zorg wordt opgezet. Ik heb mij tot dat doel eene soort van tafeltje gemaakt. Het blad is eene plaat geprepareerde turf; de vier pootjes zijn kurken van flesschen. Op dat tafeltje steek ik de tor, spreid voorzichtig hare pooten en sprieten uit, zoodat het net is, of zij loopt, en zet die lichaamsdeelen door middel van speldjes vast. Na eene week of wat is zij in dien stand verstijfd, de speldjes worden weggenomen, en het dier in de verzameling geplaatst.

Doch ik had wel eerst mogen vertellen, hoe ik kevers, wantsen en andere insecten dood. Met de meeste maak ik lang niet zooveel omstandigheden als met de vlinders (zie de vorige aflevering). Eene donkere, onbehaarde tor bijvoorbeeld wordt op de eenvoudigste en minst kostbare wijze gedood, door haar in brandspiritus te werpen; evenzoo een zwarte krekel of eene ongevleugelde mier. Alleen de levendig gekleurde, de behaarde en de met teere vleugels voorziene insecten eischen wat meer omzichtigheid; die worden door chloroformdamp gedood evenals de vlinders.

Ik heb opgemerkt, dat de meeste verzamelaars van kevers en wantsen de speld een paar m.M. verder door het dier steken, dan op bl. 111 voor de vlinders is opgegegeven. Dat zal wel zijn, omdat op die wijze de kop der speld het minst hindert, als zij de dieren door eene sterke loep willen bezien, want zoo'n loep moet zeer dicht bij het voorwerp gehouden worden. Toch moet er ten minste zooveel van de speld boven den kever uitsteken, dat haar kop behoorlijk tusschen duim en voorvinger kan worden aangevat — ik zou zeggen, 8 tot 10 mM.

De speld behoort *loodrecht* door het dier te gaan, wat niet altijd zóó gemakkelijk te bewerkstelligen is, als men zich wel zou voorstellen, maar toch ook volstrekt niet moeilijk. Kevers worden aangestoken in het rechter dekschild, en wel zoo, dat de speld aan de buikzijde tusschen den midden- en den achterpoot uitkomt. Bij de halfvleugeligen heb ik het al op drie verschillende plaatsen beproefd (zie de figuur) zonder een regel te kunnen vinden, die mij voor alle gevallen aannemelijk scheen. De kevermanier (onderste stip) leek mij aanvankelijk de beste; steekt men n.l. eene tor of wants door de „borst" (bovenste stip), dan *hangt* de grootste helft van het lichaam en wil door hare zwaarte wel eens afbreken; ik stak de speld derhalve ook bij de halfvleugeligen door het rechter dekschild. Meestal gaat dat heel geschikt, maar soms is dat zoogenaamde „schild" daarvoor te teer; door de drukking van het insteken der speld krijgt het dan eene vouw of scheur op eene der aderen, wat niet mooi staat. In die gevallen steek ik liever door het schildje, een weinig rechts (middelste stip). Het kan echter wel gebeuren, dat het schildje zich daartoe niet goed leent en dan weet ik inderdaad niet beter, dan de speld toch maar door de „borst" te steken, alweer een weinig rechts (bovenste stip).

De lezer, die halfvleugeligen mocht willen verzamelen, weet nu het voor en tegen van elke manier en moet maar in ieder geval naar omstandigheden handelen. *In 't algemeen* echter wijst de onderste stip de meest geschikte en de bovenste de minstgeschikte plaats aan.

Men zal wel hebben opgemerkt, dat ik in al de drie gevallen heb aangeraden, de speld *rechts* te steken, *niet* in het *midden*. Dat heeft eene goede reden, want door in het midden te steken, zou men wel eens een eigenaardig stipje, uitsteekseltje of groefje, dat zich daar bevindt, onkenbaar kunnen maken; steekt men rechts, dan blijft toch de geheele linkerhelft ongeschonden, zoodat de volledige teekening van het insect nog steeds kan worden nagegaan.

Toen ik indertijd mijn hart had opgehaald aan het bekijken, vangen en verzamelen van tamelijk groote insecten, begon ik langzamerhand ook wat te voelen voor de kleinere. Meer dan eens hield ik het vergrootglas boven eene boterbloem of een bloemscherm en dan zag ik heel wat kamergymnastiek, uitgevoerd door allerlei aardige schepseltjes. Die wat al te vlug waren, deed ik mét de bloem in een van alle zijden gesloten zaadmicroscoopje, en vermaakte mij dan, met ze eens recht op mijn gemak te beschouwen. Er waren er heel mooie onder en de verscheidenheid bleek grooter dan ik ooit had kunnen denken; iets, waarop mijn Van Vollenhoven mij al had voorbereid. Ik begon natuurlijk ook die micro's — die kleintjes — te verzamelen. Doch met het opzetten ging het niet bijzonder vlot. Eene speld, al is zij maar dun, brengt in zoo'n klein lichaampje een heel dérangement te weeg.

Na eenige droevige ondervindingen van dien aard te hebben opgedaan, vond ik eens in zeker werk eene figuur, als hier is afgebeeld. Uit de beschrijving zag ik, dat het een kevertje moest voorstellen aan een kort dun speldje en dat dit speldje was gestoken in een stukje vlierpit, dat aan eene gewone insectenspeld zat. Het korte speldje was het afgeknipte ondereind van eene dunne insectenspeld van gewone lengte en was niet in den rug, maar in den buik van het insect ingestoken, terwijl dit *op den rug lag in de holte van de hand.*

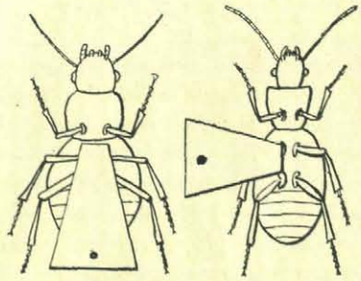
Die methode ging ik ook eens beproeven. Toen ik weer een mooi kevertje had —

De Levende Natuur 1 (7):123-126 (1896)

dood natuurlijk — knipte ik van eene mijner dunste spelden de punt af ter lengte van ruim 1 cM., legde het diertje omgekeerd in de holte der linkerhand, kneep het een weinigje tusschen de plooien daarvan vast, nam het speldje op met een fijn tangetje en stak de punt zoo ver in het diertje, dat zij slechts even aan de rugzijde uitkwam. Nu zette ik het op een stukje vlierpit, dat ik aan eene gewone speld had gestoken. Ik liet de buikzij van het insect op het vlierpit rusten en beproefde de pootjes en sprietjes, die ingetrokken waren, voorzichtig uit te spreiden. Dat kostte wel wat geduld, en ik had zelfs nog een paar andere fijne speldjes noodig, om de lichaamsdeelen in hun stand te houden, maar het gelukte toch. Na eenige weken was het kevertje verstijfd, de hulpspeldjes konden worden weggenomen en het diertje wat in de hoogte gebracht, zoodat zijn buik het vlierpit niet meer raakte (zóó vertoont het de figuur).

Ik heb later nog wel meer kleine insecten op deze manier opgezet, waaronder enkele van maar 1½ mM. lengte. Dat is natuurlijk loepenwerk, want de pootjes en sprietjes zijn met het bloote oog niet goed meer te zien. Ieder moet maar voor zichzelf uitmaken, of het resultaat eene voldoende belooning is voor zooveel inspanning. Wat mij betreft, ik vind het wel aardig, dat ik enkele prachtige „aardvlooien", eenige fijngeteekende schuimbeestjes en sierlijke kantwantsjes kan laten zien in natuurlijke houding.

Gewoonlijk echter ga ik eenvoudiger te werk. Ik plak zoo'n klein diertje dan maar op een driehoekig (of trapeziumvormig) stukje karton en steek dat aan de speld. Uit nevensgaande figuur ziet men, dat dit nog op twee manieren kan geschieden. De eerste is de meest gewone, maar heeft dit tegen, dat nagenoeg de geheele buik bedekt is, zoodat het voorkomen daarvan niet kan worden nagegaan, tenzij men het insect weer losweekt. De tweede manier laat te allen tijde toe, de geheele onderzijde te bezien.

Beide afbeeldingen stellen de voorwerpen vergroot voor, gezien *van onderen*. De zwarte stip duidt het punt aan, waar de speld wordt doorgestoken.

Er moeten tegenwoordig nog al wat liefhebbers zijn, die kleine insecten verzamelen, ten minste in het buitenland worden thans fijne speldjes van zilverdraad vervaardigd om micro's op te zetten. Daar vliermerg altijd min of meer naar het gele trekt, is het beter om merg te gebruiken van den bijvoet, Artemisia vulgaris, eene samengesteldbloemige, kruidachtige plant, die ten onzent, vooral op zandgrond, zeer algemeen is; men verzamele tot dat doel in den winter de doode stengels.

Ik mag hier niet verzwijgen, wat mij in een der eerste zomers, dat ik verzamelde, is gebeurd. Ik had veel gevangen en opgezet, met het doel om in korten tijd een goed overzicht over de insecten mijner omgeving te krijgen, en zoo stond er reeds eene tamelijk groote doos vol, toen Juni nog maar even in het land was. Die doos zette ik voorloopig weg en begon aan eene tweede; aan het einde van het seizoen zou de rangschikking van al de vangsten plaats hebben.

Maar toen ik in Juli mijne eerste doos toevallig eens opende, meende ik reeds dadelijk iets ongewoons op te merken: de dieren zagen er zoo glansloos en als bestoven uit. Ik keek wat scherper toe en ontdekte op den bodem stofhoopjes en tusschen pootjes en sprietjes, dikwijls van verschillende voorwerpen, fijne draadjes. Ik nam een paar torren uit de doos en ging alles eens goed na. Daar zag ik microscopisch kleine beestjes over mijne vangsten en in de doos marcheeren. Aan de beschadigde exemplaren waren zij het menigvuldigst, zoodat het mij niet moeilijk viel te gissen, wat er met mijne verzameling gebeurde. Er waren roovers, vernielers ingekomen.

Ik zal niet ontkennen, dat ik wat geleerd had. „De natuur verzet zich tegen den dood en schept overal leven," had een oude heer van mijne kennis dikwijls genoeg gezeid en ik had daarvan nu een sprekend bewijs voor oogen. Op het kerkhof, dat ik had aangelegd, had zich eene voor mij nieuwe dierenwereld woning gemaakt. Maar verheugen deed dit practisch onderwijs mij niet, want er was veel bedorven, en daaronder — gelijk doorgaans — van het mooiste, dat ik had bijeengebracht. Er waren lichamen ingevreten, ledematen afgevallen, glansen verdoofd; het was een treurig schouwspel, en ik moest een goed gedeelte der verzameling wegwerpen, terwijl van een ander deel het mooi grootendeels af was.

Vrij spoedig kwam ik te weten, dat het houtluisjes en mijten waren, die zoo bij mij hadden huisgehouden. Ik leerde later, dat er lange lijsten zijn samen te stellen van de namen der kleine diertjes, die onze dieren- en plantenverzamelingen aantasten, maar ik had mij zelf reeds beloofd, dat de gevoelige les, die ik ontvangen had, de laatste zou zijn. „Levensgemeenschappen" hebben altijd groote aantrekkelijkheid voor mij gehad, maar mijne verzamelingen zijn mij toch te lief, om toe te laten, dat zij kweekplaatsen worden van psociden, acarinen, anthreniden, schimmelplantjes en wat dies meer zij.

De middelen, die ik tegenwoordig aanwend, om onwelkome gasten te weren, zijn hoofdzakelijk naphthaline en ruw carbolzuur. Iedere doos bevat een papieren couvertje met wat naphthaline, en daar deze stof vervluchtigt, zie ik geregeld na, of er weer eene nieuwe hoeveelheid noodig is.

In de kast, waarin de spanblokjes — de vacante en de bezette — zijn geborgen, heb ik stukken turfplaat gezet, die van tijd tot tijd met ruw carbolzuur worden gedrenkt. Zoo houd ik de verwoesters uit het dieren- en plantenrijk verre.

Carbolzuur bijt op de huid en maakt als het ware brandwonden op de stoffen, waarmee het in aanraking komt; daarom doet men wel, te zorgen, dat de stukken turfplaat niet te rijkelijk gedrenkt worden; anders worden de planken der kast leelijk bevlekt. Naphthaline is veel onschuldiger en maakt zelfs op wit papier geene vlekken.

Ik vertrouw in de voorgaande en in deze aflevering nu wel zooveel aanwijzingen te hebben gegeven, dat het verzamelen met goed gevolg kan worden begonnen.

Wanneer de lezer eens een kijkje nam in mijne collectie.

De Levende Natuur 1 (7):123-126 (1896)

zou hij zien, dat ik niet in alle opzichten trouw ben aan mijne eigen adviezen. Dit geldt ten minste voor de houding, waarin ik de dieren opzet. Het zou verkeerd zijn, van alle vlinders de vleugels uit te spreiden; neen, er behooren ook eenige uilen opgezet te worden in den eigenaardigen, gelijkbeenigen-driehoekvorm, met den kop als top. *Zóó* rusten zij, *zóó* zitten zij op de bemoste boomstammen en misleiden uw oog door hunne gelijkenis met het mos. Ik zou zelfs willen aanbevelen, er enkele zoo in de collectie te brengen, zittende op een stuk van de bemoste schors. Eene zelfde opmerking geldt ook voor kevers, die met ingetrokken sprieten en pooten zoo sprekend op een kluitje mest gelijken. Het zou verkeerd zijn, daarvan steeds pooten en sprieten zorgvuldig uit te spreiden.

Trouwens, ik heb slechts in herinnering te brengen, wat ik op bl. 72 heb opgemerkt.

Hiermee, zoo lijkt mij toe, kunnen de grootere artikelen over insecten voor dit jaar uit zijn. Het is nu September, en menig waarnemer en verzamelaar zal nog een poosje zijn voordeel willen doen met wat mooie najaarsdagen bieden, maar daarna is er buitenshuis niet veel meer te verrichten en de werkzaamheid moet zich grootendeels gaan bepalen tot het ordenen en uitwerken van de in den zomer gemaakte aanteekeningen, het rangschikken van vangsten en zoo meer.

In de volgende lente hopen wij den draad weer op te vatten.

J. JASPERS JR.

EEN CORRESPONDENTIE.

Aan de Redactie van De Levende Natuur *naar aanleiding der artikelen „Een Slangenmaaltijd" en „Een Kippenmaal".*

Als abonné van uw blad mag ook bij mij wel belangstelling voor de levende natuur en instemming met het streven, dat uit het inleidend woord der redactie spreekt, verondersteld worden. Ge wilt de levende natuur bekend maken en door die bekendheid liefde wekken. Ge stelt u voor, voor vele categoriën van daartoe „aangelegden" iets te wezen, *ook* voor de categorie van *aankomende* natuurvrienden, immers ge spreekt over de onnadenkenden, die nog leiding behoeven in hun belangstelling voor de verschillende natuuruitingen. Eenige uwer bijdragen (o. a. die over „het sneeuwklokje") wijzen duidelijk op hunne bestemming: zij willen ontwikkelen wat daar reeds aan liefde voor plant en dier sluimert in de jonge menschenziel. En dit was mede eene der redenen die mij het verschijnen van uw blad met zooveel sympathie deed begroeten. Wie, al zij 't ook maar op de denkbaarst bescheiden manier, wil bijdragen tot een reiner, hooger begrip van „natuur" bij de zeer jongen, die heeft zich een schoon arbeidsveld gekozen, maar óók, die nam eene groote, onafwijsbare verantwoordelijkheid op zich; die bedenke, dat van dien stond af aan zijn woorden ten goede of ten kwade moeten werken en aan veel jonge wezentjes de geestesrichting kunnen geven voor heel hun leven. En wie, die zich hiervan bewust is, die niet wenschen zou, aan die reine zieltjes de reine gevoelsrichting te geven, die zich neigt tot de sferen van teerheid en van medelijden voor *al wat leeft?*

En dit bedenkende kan ik de gedachte niet van mij af zetten, dat daartoe *niet* medewerken artikelen als de bovengenoemde. Is *dat* de „belangstelling" die ge gewenscht acht ten opzicht der levende natuur, is *dat* de „liefde" tot al het geschapene? Zie, honderdmaal liever ware mij de onwetendheid, die zich van dit soort tooneelen zou afwenden zonder dorst naar de leerrijke gevolgtrekkingen, die er uit te maken zouden zijn, en die slechts het bewustzijn van het lijden dat daar geleden werd als pijn doende gewaarwording in zich voelde rijzen en als hoofdindruk behield, dan de wetenschappelijke belangstelling die het medevoelen vergat, en slechts het *merk*waardige zag zonder het *deernis*waardige. Liever zag ik den toeschouwer van bijv. „het kippenmaal" gedreven door een teer meegevoel, met een enkel impulsief gebaar het bedreigde slachtoffertje in veiligheid brengen en desnoods den aanvaller met verontwaardiging verdrijven (hoe onberedeneerd ook die verontwaardiging ware, want deze aanvaller volgt eene natuurwet) dan dat ik hem met kalmen, verstandig-kritischen blik de bijzonderheden van het tafereel ongeroerd in zich zag opnemen. Ik wilde *ook* voor dat kikkertje (en ditmaal in zijne hoedanigheid van zwakkere en bedreigde nog in verdubbelde mate) de liefde tot al wat leeft in praktijk gebracht zien, en ik wilde „belangstelling," maar van een hooger soort, wekken ook voor dat deel van het groot geheel van natuuruitingen, door dit nietig wezentje vertegenwoordigd. Ware hier sprake van eenig ander dier: hond, paard, vogeltje enz., de wijze om die belangstelling te wekken zou te over gevonden worden. Ge vondt die zelf reeds verscheiden malen, o. a. in de artikelen over bijv. de tjif-tjaf en de fitis; *niet* in die getiteld „uitstapjes in de insectenwereld", „een week in een vogelparadijs" en „de nachtelijke vlinderjacht", die meer jachtverhalen zijn dan iets anders en die eerder blijk geven van jachtverheerlijking dan wel van belangstelling voor natuur. Als treffende bewijzen hiervoor denke men slechts aan de uitingen op blz. 44, 4de, 5de en 6de regel van boven; op blz. 59, 12de en 13de regel van boven, eerste kolom; en eigenlijk bijna het geheele vlinder-jachtverhaal enz. enz. Maar tegen deze stukken is reeds protest aangeteekend en ik zou dus maar in herhalingen treden met eene langere uitweiding. Het kikkertje boogt niet op veler sympathie, er zijn niet heel veel sympathie opwekkende trekjes van hem bekend. Toch, daar *moet* eene andere manier bestaan om ook voor het onpopulaire kikkertje een ander, beter soort belangstelling te verwerven dan de met bovengenoemde „merkwaardige bijzonderheden" verkregene. Ik zou, onweten-